

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Obo/17/2015
Identifikačné číslo spisu:	1096899234
Dátum vydania rozhodnutia:	28.11.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Lenka Praženková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1096899234.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Lenky Praženkovej a členiek senátu JUDr. Anny Markovej a JUDr. Dariny Ličkovej v právnej veci žalobcu: Slovenská konsolidačná, a.s., so sídlom Cintorínska 21, 814 99 Bratislava, IČO: 35 776 005, proti žalovanému: 1/ Ing. W. O., nar. XX. F. XXXX, bytom N., právne zastúpeného JUDr. Emou Zacharovou, advokátkou, so sídlom Forgáčova bašta 5676/7, Nové Zámky, 2/ L.G., nar. XX. M. XXXX, bytom O., právne zastúpeného JUDr. Róbertom Ešekom, advokátom, so sídlom Bernolákova 2, Levice, o zaplatenie 245 941,12 eur (7 409 220,- Sk), na odvolania žalovaného 1/ a žalovaného 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 22. januára 2015, č. k. Z-2-43Cb/216/1996-666, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22. januára 2015, č. k. Z-2-43Cb/216/1996-666 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Žalobca si žalobou podanou dňa 26. 03. 1996 ešte ako Slovenská sporiteľňa a.s. Bratislava, MsP Levice uplatnil voči žalovaným 1/, 2/ a 3/ (žalovaný 3/: STOTTER, spol. s r.o.) nárok na zaplatenie sumy 7 409 220,- Sk istiny s príslušenstvom z titulu poskytnutého úveru podľa zmluvy o úvere č. 465/8069049-159-01 z 10. augusta 1992. Vzhľadom k nezaplateniu dlžnej sumy v lehote splatnosti, súčasťou nároku žalobcu bol aj úrok z omeškania vo výške 28 % odo dňa 20. 04. 1995 do zaplatenia dlžnej sumy.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 10. 11. 2003, č. k. Z-2-43Cb/216/96-141, zaviazal žalovaného 1/ a 2/ zaplatiť žalobcovi sumu 7 409 220,- Sk istiny s 28 % úrokom od 20. 04. 1995 do zaplatenia, trovy konania v sume 296 368,- Sk s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť ostatných žalovaných. Voči žalovanému 3/ konanie zastavil. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že predmetnú zmluvu uzavrel žalovaný 2/ spoločne so žalovaným 1/ ako dlžníci z dôvodu, že v tom čase už bola založená spoločnosť STOTTER s.r.o. (pôvodný žalovaný 3/), ale táto spoločnosť ešte nebola registrovaná v obchodnom registri. Ako spoločníci žalovaného 3/ vystupovali žalovaní 1/ a 2/ v úverovej zmluve ako fyzické osoby. Po vykonanej dražbe bol založený list vlastníctva v prospech žalovaného 3/. K vyplateniu dražobnej ceny

bol použitý úver od žalobcu. Všetky úverové splátky hradil žalovaný 3/. Žalovaní 1/ a 2/ uzatvorili so žalovaným 3/ zmluvu o prevzatí dlhu - predmetného úveru. Žalobca s týmto úkonom súhlasil, nikdy ho nenamietal, o čom svedčia výzvy smerované žalovanému 3/. Pôvodne označený žalobca oznámil, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok z 28. 06. 2000 postúpil svoju pohľadávku Slovenskej konsolidačnej, a.s. Súd prvej inštancie o tomto návrhu rozhodol uznesením z 20. 07. 2001, a v konaní pokračoval so Slovenskou konsolidačnou, a.s. Bratislava ako žalobcom. Žalobca Úverovou zmluvou o účelovom úvere pre malú privatizáciu z 10. 08. 1992 poskytol úver žalovanému 1/ a 2/ účelovo viazané podľa zákona č. 48/1992 Zb. o malej privatizácii. Žalovaní 1/ a 2/ sa zaviazali splácať úver splátkami vo výške 529 240,- Sk od júla 1993. Splátky boli splácané do 09. 08. 1994, kedy došlo k ústnej požiadavke o prolongáciu úveru. Dodatok č. 1 k úverovej zmluve č. 4658059449, podľa názoru súdu prvej inštancie vykazuje právne nedostatky - nepresne označuje úverovú zmluvu, ktorá nemala názov o účelovom úvere, ale o účelovom úvere pre malú privatizáciu. Najväčším nedostatkom dodatku č. 1, ktorý spôsobuje jeho absolútnu neplatnosť, je podľa súdu prvej inštancie skutočnosť, že tento dodatok podpísala v mene Mestskej pobočky pani Bónová, ktorá nemá uvedenú funkciu ako označenie, že je oprávnená ho podpísať za pobočku. Žalovaný 3/ bol vymazaný 26. 05. 2003 z obchodného registra, a preto prvoinštančný súd konanie voči žalovanému 3/ zastavil. Súd prvej inštancie považoval žalobu smerujúcu voči žalovaným 1/ a 2/ za dôvodnú, a preto ich zaviazal zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 7 409 220,- Sk, pričom mu priznal aj úrok z omeškania vo výške 28 % od 20. 04. 1995 do zaplatenia (§ 369 a § 502 Obchodného zákonníka). Proti tomuto rozhodnutiu v časti, ktorej bolo žalobe vyhovené podali odvolanie žalovaní 1/ a 2/.

3. Uznesením z 21. 02. 2008, sp. zn. 6Obo/297/2006, Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „odvolací súd“) rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení uviedol, že žalovaný 1/ dňa 17. 07. 1992 podal žalobcovi žiadosť o poskytnutie úveru na úhradu vydraženého objektu. Túto žiadosť podpísal Ing. W. O., pričom odtlačok pečiatky je „STOTTER Ing. W. O., bytom N..“ Ako vyplýva zo zápisnice o dražbe Ing. W. O. 10. 07. 1992 vydražil za 16 589 000,- Sk sklad nábytku - prevádzkovú jednotu na V. Žalobca (pôvodný) uzatvoril so žalovaným 1/ a 2/ úverovú zmluvu o účelovom úvere na malú privatizáciu dňa 10. 08. 1992, č. 330183-2, v ktorej sa pôvodný žalobca zaviazal poskytnúť žalovanému 1/ a 2/ úver v sume 11 113 000,- Sk. Strany sporu nepopierali, že pôvodný žalobca poskytol úver vo výške 11 113 000,- Sk žalovaným a žalovanú sumu 11 113 000,- Sk prevzali. Sporným zostal dodatok č. 1, uzatvorený 09. 08. 1994, medzi spoločnosťou STOTTER s.r.o. zast. Ing. W. O. a L.G. a pôvodným žalobcom. Odvolací súd bol toho názoru, že účastníkmi úverovej zmluvy č. 330183-2 z 10. 08. 1992 boli právny predchodca žalobcu a Ing. O. W., r. č. XXXXXX/XXXX, Y. a O. L., r. č. XXXXXX/XXXX, Y. Či z tejto zmluvy žalovaný 2/ obdržal finančné prostriedky, či požiadal o tento úver, resp., či nadobudol vlastníctvo, nebolo podmienkou platnosti a záväznosti predmetnej úverovej zmluvy vo vzťahu k žalovanému 2/. Žalovaný 2/ podpísal úverovú zmluvu č. 330183-2 z 10.08.1992 a podpisom tejto zmluvy mu vznikli práva i povinnosti. Odvolací súd preto k námietke žalovaného 2/ nemohol prihliadnuť. Zmluvu o prevzatí dlhu z 11. 10. 1992 uzatvorili Ing. W. O. a L.G. na jednej strane a STOTTER, s.r.o. na druhej strane. Predmetom zmluvy bolo prevzatie dlhu v sume 11 113 900,- Sk Ing. M. O. a L.G. firmou STOTTER s.r.o., pričom táto firma bude splácať úver pôvodnému žalobcovi. Uviedol, že ako vyplýva z ust. § 534 Občianskeho zákonníka dohoda dlžníka - Ing. Výdru a R. Štefka so spoločnosťou STOTTER, s.r.o. - prevzatie plnenia za dlžníka, je celkom nový záväzkový vzťah. Pôvodný veriteľ nie je účastníkom tohto vzťahu a nový záväzok nič nemení na účastníkoch základného záväzkového vzťahu, ani na vzťahu samotnom, keďže veriteľ z tejto dohody nemá žiadne priame právo proti STOTTER, s.r.o. Podľa ust. § 533 Občianskeho zákonníka dohoda o pristúpení k záväzku musí mať písomnú formu, konkludentným spôsobom nie je možné uzatvoriť dohodou o pristúpení k záväzku, keďže k platnosti takejto dohody sa vyžaduje písomná forma ako obligatórna náležitosť takejto dohody. Preto k námietke žalovaného 1/ odvolací súd neprihliadol. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že dodatok č. 1 k úverovej zmluve č. 330183-2 z 10. 08. 1992 je neplatný právny úkon, keďže ten bol uzatvorený medzi spoločnosťou STOTTER s.r.o. a pôvodným žalobcom. Spoločnosť STOTTER s.r.o. nebola a ani sa nestala účastníkom úverovej zmluvy č. 330183-2 - nebola zmluvnou stranou a predmetný dodatok č. 1 za pôvodného žalobcu podpísala p. Z., ktorá nebola ako právnička banky oprávnená konať v jej mene. Odvolací súd ďalej vyhodnotil námietku žalovaného 1/ spočívajúcu v tvrdení, že žalobca tým, že žaloval

aj spoločnosť STOTTER, s.r.o. priznal, že tohto považuje za dlžníka v predmetnej veci, ako právne irelevantnú. Žalobca disponuje žalobou, podaním žaloby určuje okruh účastníkov, a to na strane žalobcu (podaním žaloby), ako aj žalovaného. Je na vôli žalobcu, koho označí v žalobe za účastníka - žalovaného. Nesie však riziko, že ním označený účastník - žalovaný nie je nositeľ hmotnoprávneho vzťahu. Odvolací súd však pri preskúmvaní rozhodnutia súdu prvej inštancie v napadnutej časti konštatoval, že súd sa nevysporiadal v dostatočnom rozsahu s námietskou premĺčania vznesenou žalovaným 1/. Z hodnotenia dôkazov, ako aj ich vyhodnotenia je nepreskúmateľné prečo neprihliadol, resp. prihliadol k vznesenej námietke premĺčania. Odvolací súd pritom poukázal na žalobu došlú na súd prvej inštancie 26. 03. 1996, ktorou žalobca navrhol, aby súd prvej inštancie zaviazal žalovaných zaplatiť mu sumu 7 409 220,- Sk s 28 % úrokmi od 20. 04. 1995 do zaplattenia a trovy konania, pričom žalovaný 1/ poukázal na zmenu petitu z 05. 06. 2003 (na pojednávaní). Zápisnica z tohto pojednávania však v spise nie je. Odvolací súd poukázal aj na základne imanie spoločnosti STOTTER, s.r.o. vo vzťahu tvrdeniu žalovaného 1/ o vložení vydraženej nehnuteľnosti do základného imania spoločnosti STOTTER s.r.o., čo súd prvej inštancie neskúmal. Otázku čísla úverovej zmluvy (pôvodne 330183-2) z 10. 08. 1992 č. 465-8069049-1 považoval za nespornú, túto nespochybnil ani žalovaný 1/, t. j., že u pôvodného žalobcu došlo k prečíslovaniu zmluvy v súlade s databázovým programom žalobcu. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, aby v novom konaní postupoval v naznačenom smere, t. j. skúmal námietku premĺčania, ako i vyvodil závery zo zistení o základnom imaní STOTTER, s.r.o. a vložení vydraženej nehnuteľnosti do jej základného imania a následne, aby vo veci znova rozhodol.

4. Súd prvej inštancie v poradí druhom rozsudku zo dňa 02. 09. 2008, č. k. Z-2-43Cb/216/96-308, žalobu zamietol. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca súdu nepreukázal, v akom rozsahu prevzal pohľadávku voči žalovanému 2/ a odkedy a dokedy si uplatňuje nárok voči žalovanému 2/. Základom zamietnutia žaloby je titul, na základe ktorého si žalobca uplatnil nárok na plnenie voči žalovaným žalobou došlou súdu 26. 03. 1996, ktorý súdu nebol preukázaný. Ak by tento titul, t. j. úverovú zmluvu č. 465-8069049-1 z 10. 08. 1992 do spisu založil, nemohlo dôjsť k jej prečíslovaniu na č. 330183-2, pretože dňa 10. 08. 1992 pôvodný žalobca uzatvoril so žalovaným 1/ a 2/ zmluvu o úvere pod týmto číslom na sumu 11 113 900,- Sk a nie na sumu 11 438 985,46,- Sk, ako je uvedené v žalobe. Ďalej uviedol, že nakoľko v priebehu konania došlo k výmazu žalovaného 3/ z obchodného registra príslušného súdu, nie je možné skúmať vloženie vydraženej nehnuteľnosti do základného imania spoločnosti STOTTER, s.r.o. Vychádzajúc z obsahu žaloby a dokladov doložených k žalobe, ďalších dokladov doložených zo strany žalobcu k zmluvám o postúpení pohľadávok, ak by súd pripustil, že nárok žalobcu je preukázaný, tak je možné vychádzať iba zo špecifikácie nároku uvedenej zástupcom žalobcu na pojednávaní z 01. 06. 2008. Zástupcovia žalovaných 1/ a 2/ namietali premĺčanie uplatneného nároku žalobcu už pred touto špecifikáciou. Pôvodný žalobca keď poskytol úver v roku 1992, nárok na jeho uplatnenie bol v roku 2008 premĺčaný podľa ust. § 397 Obchodného zákonníka.

5. Na odvolanie žalobcu odvolací súd uznesením zo dňa 14. 04. 2009, sp. zn. 6Obo/160/2008, rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Rozhodol tak s odôvodnením, že v danom prípade Slovenská sporiteľňa, a.s. (ako pôvodný žalobca) oznámila, že dňa 20. 03. 1996 podala návrh na začatie konania proti žalovanému 1/ Ing. W. O. a žalovanému 2/ L.G. o zaplattenie 7 409 220,- Sk s príslušenstvom. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávky prešli práva k vymáhanej pohľadávke, jej príslušenstvu a všetky práva s ňou spojené zo Slovenskej sporiteľne, a.s. ako postupcu na Slovenskú konsolidačnú, a.s. ako postupníka. Tiež v konaní žalobca preukázal, že na základe platnej zmluvy o postúpení pohľadávok prešla pohľadávka zo zmluvy o úvere, ktorá bola uzatvorená medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. a Ing. W. O. a L.G. dňa 10. 08. 1992 na Slovenskú konsolidačnú, a.s. V prílohe k zmluve o postúpení pohľadávky je jednoznačne identifikovaná pohľadávka z úveru čo do dôvodu aj výšky, zo zmluvy o postúpení pohľadávky je možné zistiť postupcu i postupníka, a preto bola založená aj aktívna legitimácia postupníka Slovenskej konsolidačnej, a.s. na vymáhanie postúpenej pohľadávky, ktorá je predmetom tohto súdneho konania, a to vo vzťahu k žalovanému 1/, i vo vzťahu k žalovanému 2/. Odvolací súd sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, ktorý považoval námietku premĺčania uplatnenú žalovanými za dôvodnú. Uviedol, že pri práve na čiastkové plnenie plynie premĺčacia doba pre každé čiastkové plnenie samostatne, ak sa pre nesplnenie niektorého čiastkového záväzku stane splatný

celý záväzok, plyníe premlčacia doba od doby splatnosti nesplneného záväzku (§ 392 ods. 2 Obchodného zákonníka). Z aktuálneho stavu úveru ku dňu 20. 03. 1996 vyplýva, že z poskytnutého úveru a vyčerpaného úveru 11 113 900,- Sk bolo splatených 3 704 680,- Sk, pričom bola splatená posledná splátka ku dňu 20. 01. 1995 v sume 529 240,- Sk a od 20. 04. 1995 žalovaný 1/ a 2/ štvrťročné splátky nesplácali. Žaloba bola doručená súdu dňa 26. 03. 1996, teda pôvodný žalobca Slovenská sporiteľňa, a.s. Bratislava, do práv ktorého vstúpila Slovenská konsolidačná, a.s. Bratislava si uplatnil svoj nárok v 4-ročnej premlčacej lehote, teda námietka žalovaných uplatnená v konaní je nedôvodná. K tomu ďalej uviedol, že žalobca si svoje právo na zaplatenie predmetnej sumy 7 409 220,- Sk s 28 % úrokmi od 20. 04. 1995 do zaplatenia uplatnil žalobou doručenou súdu 26. 03. 1996 a nie na pojednávaní dňa 05. 06. 2003, resp. na pojednávaní dňa 01. 07. 2008 tak, ako to konštatoval súd prvej inštancie. Žalobca v žalobe uviedol chybné číslo zmluvy, pričom súčasťou žaloby bola ako príloha pripojená úverová zmluva uzatvorená medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými zo dňa 10. 08. 1992. Tento rozpor medzi skutkovým tvrdením a listinným dôkazom bol žalobcom odstránený. Súd uznesením na pojednávaní dňa 05. 06. 2003 rozhodol, že akceptuje opravu termínu uzavretia zmluvy o úvere, ktorá bola uzavretá dňa 10. 08. 2002. Na tomto pojednávaní tiež došlo k upresneniu žalobného návrhu. Žalobca nepožiadaval o zmenu návrhu a súd, ani zmenu návrhu počas konania nepripúšťal. Preto záver súdu, že základom zamietnutia žaloby je titul, na základe ktorého si žalobca uplatnil nárok na plnenie voči žalovaným žalobou došlou súdu z 26. 03. 1996, je nesprávny. Žalobca neopravoval titul nároku, ktorý mu vznikol porušením povinnosti žalovaných z úverovej zmluvy a pre posúdenie otázky premlčania je irelevantné, či zmluva o postúpení pohľadávky bola uzatvorená dňa 22. 12. 1999 alebo dňa 28. 06. 2000 (obe počas súdneho konania), keďže právny predchodca žalobcu si svoje právo uplatnil na súde 26. 03. 1996, teda včas. Z doposiaľ vykonaného dokazovania nevyplynulo, že by medzi dlžníkmi a treťou osobou došlo k dohode o prevzatí dlhu, a že by bol zo strany veriteľa daný súhlas na prevzatie dlhu od žalovaných spoločnosťou STOTTER, s.r.o.. Je pravdou, že ust. § 531 ods. 1 Občianskeho zákonníka nevyžaduje pre súhlas veriteľa osobitnú formu. Súhlas mohol byť daný akýmkoľvek spôsobom, ktorý by nevzbudzoval pochybnosť o tom, že žalobca s prevzatím dlhu súhlasí. V konaní však súhlas žalobcu preukázaný nebol. Z postupu žalobcu nie je možné vyvodiť, že s prevzatím dlhu súhlasil. Mlčanie, či nečinnosť, možno za opomenutie, teda za prejav vôle vyjadrujúci súhlas (§ 35 ods. 1 Občianskeho zákonníka) považovať len vtedy, ak by mal žalobca v uvedenej situácii povinnosť byť činným, teda vyjadriť svoj nesúhlas. Z doposiaľ vykonaného dokazovania teda vyplýva, že žalovaní sa svojho záväzku nezbavili, keďže doposiaľ nebolo preukázané, že dlžníci sa dohodli so spoločnosťou STOTTER, s.r.o. o prevzatí dlhu a že s takýmto prevzatím dlhu veriteľ súhlasil. Až po udelení súhlasu Slovenskou sporiteľňou, a.s. s prevzatím dlhu z úverovej zmluvy zo dňa 10. 08. 1992 mohla spoločnosť STOTTER, s.r.o. vstúpiť do práv a záväzkov z tejto zmluvy a následne uzatvoriť k nej Dodatok. Zo situačnej správy k úverovému spisu 30183055 v texte „zabezpečenie“ vyplýva, že ide o pohľadávku sporiteľne z úverovej zmluvy o účelovom úvere pre individuálnych podnikateľov č. 330183-2, neskôr č. 465-8069049-159/1 (neskôr v BIS č. 30183055) z 10. 08. 1992 a jej dodatku č. 1 z 09. 08. 1994 a dodatku č. 2 z 18. 04. 1995 je zabezpečená Zmluvou č. 268/92 o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam z 21. 10. 1999, ktorej predmetom je veľkosklad nábytku v Leviciach, LV č. 1837, f. list č. 1790, parc. č. 43, 933, súp. č. 2425, podľa znaleckého posudku č. 111/92 - znalecká cena 32 659 330,- Sk (vklad povolený pod č. V 437/93 zo dňa 22. 04. 1993). Záložcom je STOTTER, spol. s.r.o. Levice v zastúpení Ing. W. O. a L... V uvedenom texte je uvedený dodatok č. 2 z 18. 04. 1995. V spise sa dodatok č. 2 z 18. 04. 1995 k predmetnej úverovej zmluve zo dňa 10. 08. 1992 nenachádza, a preto nie je možné posúdiť, či týmto dodatkom - listinou nedošlo k zmene záväzkov účastníkov úverovej zmluvy z 10. 08. 1992. Odvolací súd dodal, že podľa ust. § 64 ods. 1 Obchodného zákonníka účinného ku dňu uzavretia úverovej zmluvy a vzniku spoločnosti STOTTER, s.r.o. do vzniku spoločnosti konajú vo veciach súvisiacich so vznikom spoločnosti za spoločnosť jej zakladatelia alebo niektorý z nich, pokiaľ tento zákon alebo osobitné predpisy neustanovujú inak. Zo záväzkov, ktoré prevzali zakladatelia alebo niektorý z nich za spoločnosť do dňa jej vzniku, sú zaviazaní zakladatelia spoločne a nerozdielne (§ 64 ods. 2 Obchodného zákonníka). Záväzky, ktoré vznikli podľa odseku 1 prechádzajú na spoločnosť okamihom jej vzniku, pokiaľ ich spoločnosť do troch mesiacov neodmietne. V danom prípade uzavretie úverovej zmluvy z 10. 08. 1992 nemá charakter veci súvisiacej so vznikom spoločnosti STOTTER, s.r.o. Levice, tak ako to má na mysli ust. § 64 ods. 1 Obchodného zákonníka (napr. úkony ako sú získanie oprávnenia na podnikanie, zmluvy týkajúce sa odbornej pomoci pri založení a vzniku

spoločnosti, úkony správcu pri splácaní vkladov zo strany spoločníkov, atď.). Preto aj keby úverovú zmluvu z 10. 08. 1992 uzavreli žalovaní ako zakladatelia spoločnosti STOTTER, s.r.o., čo však z úverovej zmluvy nevyplýva a nasvedčuje tomu aj žiadosť Ing. W. O. o poskytnutie úveru zo 17. 07. 1992 i sťažnosť žalovaného 1/ na Ústavný súd Slovenskej republiky (viď. III. ÚS 368/06-16), zo záväzku z tejto úverovej zmluvy by zodpovedali zakladatelia spoločne a nerozdielne. Keďže súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil a nedostatočne zistil skutkový stav odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

6. Rozsudkom (v poradí tretím) z 18. 03. 2010, č. k. Z-2-43Cb/216/96-364, súd prvej inštancie žalobu zamietol a súčasne uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanému 1/ trovy konania vo výške 43 757,22 eur a žalovanému 2/ trovy konania vo výške 24 203,76 eur. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca doložil do súdneho spisu dodatok č. 2 z 18. 04. 1995 k úverovej zmluve č. 465-8069049-159-1 zo dňa 10. 08. 1992. Dodatkom došlo k prolongácii splátky v sume 529 240,- Sk. Z obsahu dodatku č. 2 vyplýva, že Slovenská sporiteľňa, a. s. Mestská pobočka v Leviciach, ako veriteľ, dala podľa ustanovenia § 531 ods. 1 Občianskeho zákonníka súhlas s prevzatím dlhu z úverovej zmluvy spoločnosťou STOTTER, spol. s r. o. a k zániku záväzku žalovanými 1/ a 2/. Riaditeľ mestskej pobočky bol oprávnenou osobou rokovať s klientmi sporiteľne a uzatvárať okrem iného úverové zmluvy, aj dodatky k týmto úverovým zmluvám. Dodatku č. 2 je jednoznačne uvedené, s kým riaditeľ mestskej pobočky uzatváral dodatok a to s firmou STOTTER, spol. s r. o. V záhlaví, ale aj v texte tohto dodatku je uvedené číslo úverovej zmluvy aj s dátumom jej uzavretia, to znamená nebolo spochybnené, že by za plnenie úverovej zmluvy č. 465-8069049-151-1 zo dňa 10. 08. 1992 bol povinný STOTTER, spol. s r. o. Zástupkyňa žalobcu na výzvu súdu nedoložila do spisu výpisy z účtu, podľa ktorých boli vykonávané aktualizácie stavu úveru tým, že tieto doklady Slovenská sporiteľňa neeviduje, alebo „nechce dať“ a splácanie úveru za roky 1993 a 1994 by malo byť obsiahnuté v súvahe, ak firma STOTTER, s.r.o. neskresľovala hospodárske výsledky. Z doteraz vykonaného dokazovania a dokladov doložených do spisu v priebehu konania mal súd za preukázané, že žalobca prijímal splátky z úverovej zmluvy č. 465-8069049-159-1 z 10. 08. 1992, čoho dôkazom je okrem iného svedecká výpoveď JUDr. Ľahkého, právnikovi sporiteľne, dodatok č. 2 k vyššie uvedenej úverovej zmluve, výzva z 21. 09. 1995 pôvodného žalobcu na plnenie z úverovej zmluvy adresovaná spoločnosti STOTTER, spol. s r. o. a v neposlednom rade v žalobe označený ako žalovaný 3/ STOTTER, spol. s r. o. Levice. Súd vychádzajúc z uznesenia odvolacieho súdu vyžiadal si dodatok č. 2 18. 04. 1995 k úverovej zmluve z 10. 08. 1992, posúdil jeho obsah a zistil, že došlo k zmene záväzku oproti tomuto ako bol dohodnutý z účastníkmi zmluvy v zmene dlžníka, a to za žalovaného 1/ a žalovaného 2/ na obchodnú spoločnosť STOTTER, spol. s r. o. Levice. Preto s prihladením na doteraz vykonané dokazovanie vo veci žalobu zamietol. Tento rozsudok žalobca napadol odvolaním.

7. Odvolací súd uznesením z 31. 05. 2010, sp. zn. 5Obo/47/2010, napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Toto rozhodnutie odvolací súd odôvodnil tým, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie nemá náležitosti uvedené v ustanovení § 157 ods. 2 O. s. p. V odôvodnení rozsudku nie je vôbec uvedené, čoho sa žalobca domáhal, z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadrili žalovaní, ktoré skutočnosti považoval súd za preukázané, a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, ktoré dôkazy považoval za relevantné a v odôvodnení rozsudku absolútne chýba právne posúdenie veci. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je z toho dôvodu absolútne nepreskúmateľné a odôvodnenie rozsudku je nepresvedčivé. Dôvody uvedené v napadnutom rozsudku, pre ktorý súd žalobu zamietol, sú neodstrániteľné, nedostatočné, nepresvedčivé bez použitia relevantných právnych noriem bez rešpektovania právneho názoru odvolacieho súdu uvedeného v predchádzajúcich zrušujúcich rozhodnutiach. Odvolací súd uložil povinnosť súdu prvej inštancie v novom konaní vykonať riadne navrhnuté dôkazy, posúdiť obsah týchto dôkazov, tieto dôkazy vyhodnotiť jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti, rozsudku vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje súd za preukázané, a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonával navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil.

8. Rozsudkom z 09. 12. 2010, č. k. Z-2-43Cb/216/1996-451, súd prvej inštancie žalobu zamietol. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému 1/ trovy konania v sume 51 698,25 eur a žalobcovi uložil

povinnosť nahradiť žalovanému 2/ trovy konania v sume 26 972,01 eur, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodol tak s odôvodnením, že z predložených dokladov a na základe vykonaného dokazovania zistil, že predmetom sporu je plnenie z úverovej zmluvy č. 465/8069049-159-01 z 10. 08. 1992. Žalovaný 1/ a žalovaný 2/ dňa 11. 10. 1992 uzatvorili s obchodnou spoločnosťou STOTTER, s. r. o., zmluvu o prevzatí dlhu. Dlh bol špecifikovaný ako úverová zmluva, uzatvorená dňa 10. 08. 1992 so Slovenskou štátnou sporiteľňou, pobočka Levice, na sumu 11 113 900,- Sk. V zmysle ust. § 531 ods. 1 Občianskeho zákonníka pôvodný žalobca, ako veriteľ, dal súhlas s prevzatím dlhu spoločnosťou STOTTER, s. r. o., konkludentne, dôkazom čoho je i výzva pôvodného žalobcu z 21. 09. 1995, adresovaná obchodnej spoločnosti STOTTER, s. r. o., aby podľa dohodnutého splátkového režimu zaplatila dlžnú sumu. Z dodatku č. 2 mal súd za preukázané, že bol podpísaný riaditeľom mestskej pobočky Slovenskej sporiteľne, a. s. v Leviciach a firmou STOTTER, s. r. o. v Leviciach. V tomto dodatku nie sú ako dlžníci z úverovej zmluvy č. 465/8069049-159-01 z 10. 08. 1992 uvedení žalovaní 1/ a 2/. Pôvodný žalobca výzvou z 21. 09. 1995, adresovanou spoločnosti STOTTER, s. r. o., vyzval na plnenie úverovej zmluvy z 10. 08. 1992. Z obsahu dodatku č. 2 podľa názoru súdu prvej inštancie vyplýva, že Slovenská sporiteľňa, a. s., mestská pobočka v Leviciach ako veriteľ dala podľa ust. § 531 ods. 1 Občianskeho zákonníka súhlas s prevzatím dlhu z úverovej zmluvy spoločnosťou STOTTER, s. r. o., a došlo k zániku záväzku žalovanými 1/ a 2/. Riaditeľ mestskej pobočky bol oprávnenou osobou rokovať s klientmi sporiteľne a uvádzať okrem iného úverové zmluvy, aj dodatky k týmto úverovým zmluvám. V dodatku č. 2 je jednoznačne uvedené, s kým riaditeľ mestskej pobočky uzatváral dodatok, t. j. s firmou STOTTER, s. r. o. V záhlaví, ale aj v texte tohto dodatku je uvedené číslo úverovej zmluvy aj s dátumom jej uzavretia, to znamená, že nebolo spochybnené, že by za plnenie úverovej zmluvy č. 465/8069049-159-01 z 10. 08. 1992 bol povinný STOTTER, s. r. o. Ďalej uviedol, že s námietkou premĺčania sa vysporiadal Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí, a to uznesení zo 14. 09. 2009, preto súd žalobu zamietol.

9. Na opätovné odvolanie žalobcu odvolací súd uznesením zo dňa 30. 11. 2011, sp. zn. 5Obo/22/2011, rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení odvolací súd poukázal na svoje predchádzajúce zrušujúce uznesenia a na to, že žalovaní 1/ a 2/ sa počas konania vo všetkých svojich vyjadreniach bránia v tom zmysle, že žaloba je voči nim nedôvodná, pretože došlo k zániku ich záväzku z úverovej zmluvy, a to na základe zmluvy o prevzatí dlhu so spoločnosťou STOTTER, s. r. o., v zmysle ust. § 531 ods. 1 Občianskeho zákonníka so súhlasom veriteľa - pôvodného žalobcu. Z obsahu spisu vyplýva, že dňa 11. 08. 1992 žalovaní 1/ a 2/ uzatvorili so spoločnosťou STOTTER, s. r. o., zmluvu o prevzatí dlhu, z ktorej vyplýva, že Ing. W. O. a L.G. uzavreli dňa 10. 08. 1992 úverovú zmluvu o účelovom úvere na malú privatizáciu so Slovenskou štátnou sporiteľňou, pobočka Levice, na sumu 11 113 900,- Sk. Z tohto úveru bola vyplatená nehnuteľnosť vo vlastníctve STOTTER, s. r. o., nadobudnutá v malej privatizácii, a ktorá je vykazovaná v Stredisku geodézie v Leviciach na LV č. XXXX, k. ú. Y., parc. č. XXX (veľkosklad nábytku). Z uvedeného dôvodu sa účastníci tejto zmluvy dohodli na prebratí predmetného dlhu Ing. O. W. a L.G. firmou STOTTER, s. r. o., ktorá v zmysle úverovej zmluvy bude splácať úver Slovenskej štátnej sporiteľni, pobočka Levice. Účastníci na znak súhlasu túto zmluvu vlastnoručne podpisujú. Z uvedenej listiny vyplýva, že túto podpísal Ing. W. O., L.G. a za spoločnosť STOTTER, s. r. o., Ing. W. O.. Na tejto listine chýba súhlas veriteľa s prevzatím dlhu. Medzi právnym predchodcom žalobcu a spoločnosťou STOTTER, s. r. o., Levice, bol uzatvorený dodatok č. 1 k úverovej zmluve č. 465-8069049-159-01 o účelovom úvere z 10. 08. 1992, v ktorom sa účastníci tohto dodatku dohodli, že v bode 2: v splátkovom pláne sa termín splátky, ktorá mala byť zaplatená do 20. 07. 1994, presúva do 20. 10. 1994 (prolongácia) a 2. klient uhradí jednorazový poplatok za zmenu úverovej zmluvy 500,- Sk. Z rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že považuje dodatok č. 1 úverovej zmluvy za absolútne neplatný právny úkon, a preto nie je možné dodatok č. 1 k úverovej zmluve považovať za súhlas veriteľa s prevzatím dlhu. Súdu bol predložený dodatok č. 2 k úverovej zmluve č. 465-8069049-159-01 z 10. 08. 1992, uzatvorený 18. 04. 1995 medzi Slovenskou sporiteľňou, a. s., mestská pobočka v Leviciach, zastúpená riaditeľom Ing. O. G. a firmou STOTTER, s. r. o., zastúpená Ing. W. O., N., r. č. XXXXXX/XXXX, ktorá je podpísaná za klienta Ing. O. a za Slovenskú sporiteľňu Ing. O. G., riaditeľom pobočky. Z dodatku č. 2 vyplýva, že tento dodatok k úverovej zmluve č. 465-8069049-159-01, ktorým sa na základe písomnej žiadosti klienta, osobného jednanie s klientom a na základe komplexného prehodnotenia

klienta mení: 1. v bode 2: v splátkovom pláne sa termín splátky, ktorá mala byť zaplatená do 20. 04. 1995 vo výške 529 240,- Sk, presúva do 20. 07. 1995 (prolongácia). 2. Klient uhradí jednorazový poplatok za zmenu úverovej zmluvy 500,- Sk. Ostatné body úverovej zmluvy ostávajú naďalej v platnosti. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku konštatoval, že podľa jeho názoru z obsahu dodatku č. 2 vyplýva, že Slovenská sporiteľňa, a. s., mestská pobočka v Leviciach, ako veriteľ dala podľa § 531 ods. 1 Občianskeho zákonníka súhlas s prevzatím dlhu z úverovej zmluvy. S týmto záverom odvolací súd nesúhlasil, nakoľko Dodatok č. 2 podpísal za klienta Ing. W. O. a pri jeho podpise chýba akékoľvek označenie, či dodatok podpisuje ako fyzická osoba, alebo ako konateľ spoločnosti STOTTER, s. r. o. Podľa názoru odvolacieho súdu, z obsahu tohto úkonu nie je možné jednoznačne určiť, že ním pôvodný žalobca ako veriteľ udelil súhlas s prevzatím dlhu z úverovej zmluvy spoločnosťou STOTTER, s. r.o. Pokiaľ by mala byť uvedená zmluva interpretovaná ako súhlas s prevzatím dlhu z úverovej zmluvy treťou osobou, musel by v nej byť obsiahnutý jasný, k tomu smerujúci prejav vôle veriteľa. Podľa názoru odvolacieho súdu týmto dodatkom č. 2 došlo len k zmene zmluvy v bode 2, a to, že v splátkovom pláne sa termín splátky, ktorá mala byť zaplatená do 20. 04. 1995 vo výške 529 240,- Sk, presúva do 20. 07. 1995, a to aj s poukazom na bod 7 úverovej zmluvy, podľa ktorého podnikateľ sa zaväzuje, že ak nebude mať dostatok prostriedkov na bežnom, resp. kontokorentnom účte, požiada sporiteľňu najneskôr 21 dní pred dňom splátky o jej prolongáciu. Sporiteľňa oznámi podnikateľovi do 15 dní podmienky, za akých prolongáciu povolila, resp., že prolongáciu nepovolila a tiež aj s poukazom na dohodu v dodatku č. 2, že ostatné body úverovej zmluvy ostávajú naďalej v platnosti, teda v platnosti zostali účastníci úverového vzťahu. Podľa názoru odvolacieho súdu za dôkaz o konkludentnom udelení súhlasu s prevzatím dlhu žalovaných 1/ a 2/ a spoločnosťou STOTTER, s. r. o., nie je možné považovať výzvu pôvodného žalobcu zo dňa 21. 09. 1995, adresovanú uvedenej spoločnosti na zaplatenie dlžnej sumy. Táto výzva obsahovala výzvu na úhradu viacerých úverových zmlúv, medzi ktorými je uvedená aj predmetná úverová zmluva, ktorej sa tento spor týka, pričom ako adresát na zásielke je uvedená spoločnosť STOTTER, s. r. o., a pod ňou je uvedený žalovaný 1/. Podľa živnostenského listu, vydaného Obvodným úradom Levice, Živnostenské oddelenie dňa 28. 02. 1991, č. j. Žo 152/1992, žalovaný 1/ podnikal na základe živnostenského oprávnenia pod obchodným menom Ing. W. O. - STOTTER, miesto podnikania Y. Pričom ako miesto prevádzky mal uvedené Y, t. j. adresu totožnú so sídlom spoločnosti STOTTER, s. r. o. Preto nie je možné vylúčiť, že tento list bol zaslaný súčasne žalovanému 1/ ako dlžníkovi z úverovej zmluvy a zároveň spoločnosti STOTTER, s. r. o., ako dlžníkovi z ďalších dvoch úverových zmlúv. Ani prijímanie platieb na úhradu záväzku žalovaných z úverovej zmluvy z účtu vedeného na obchodnú spoločnosť STOTTER, s. r. o., odvolací súd nepovažoval za súhlas veriteľa s prevzatím dlhu novým dlžníkom, a to spoločnosťou STOTTER. K úhradám z bežného účtu spoločnosti STOTTER, s. r. o., dochádzalo zrejme na základe zmluvy o prevzatí dlhu, uzatvorenej medzi Ing. W. O., L.G. na jednej strane a spoločnosťou STOTTER, s. r. o., zastúpenej Ing. W. O. z 11. 10. 1992. Táto zmluva bez súhlasu veriteľa na prevzatie dlhu založila právny pomer iba medzi dlžníkmi a treťou osobou, ktorá však nemôže ovplyvniť právny pomer medzi veriteľom a dlžníkmi. Taktiež podľa názoru odvolacieho súdu nie je možné odvodzovať súhlas pôvodného žalobcu s prevzatím dlhu zo záznamu, resp. zo správy z jednania medzi firmou STOTTER, s. r. o. a pôvodným žalobcom z 08. 05. 1995. Keďže táto sa nevzťahuje k plneniu úverovej zmluvy, ktorá je predmetom sporu, ale z obsahu správy vyplýva, že sa vzťahuje na zmluvu o kontokorentnom úvere na bežnom účte č. XXXXXXXX-XXX. Podľa názoru odvolacieho súdu, ani svedecké výpovede Ing. X.I. a JUDr. X.F. nedokazujú, že pôvodný žalobca udelil súhlas s prevzatím dlhu spoločnosťou STOTTER, s. r. o., pretože svedkovia v čase, keď boli pripravované úverové dokumenty a následne uzatvárané zmluvy, neboli zamestnancami Slovenskej štátnej sporiteľne, prípadne sa na tvorbe týchto dokumentov nepodieľali a vzhľadom na ľahkú zameniteľnosť obchodného mena žalovaného 1/ s menom spoločnosti s ručením obmedzeným nie je možné vylúčiť zámenu. Navyše Ing. X.I. uviedla, že si konkrétne okolnosti tohto prípadu nepamätá a len vo všeobecnosti uviedla, ako pôvodný žalobca postupoval pri poskytovaní úverov na malú privatizáciu. JUDr. X.F. navyše tiež v správe, ktorú sám vypracoval dňa 23. 04. 2001, v súvislosti s postupovaním pohľadávky žalobcovi uviedol ako dlžníkov žalovaných 1/ a 2/ a nikde neuviedol žiadnu informáciu o prípadnom prevzatí dlhu treťou osobou, alebo o udelení súhlasu pôvodného žalobcu s takýmto prevzatím. Z uvedených dôvodov odvolací súd nepovažuje tieto svedecké výpovede za dôkaz o prevzatí dlhu spoločnosťou STOTTER, s. r. o. Z uvedeného teda vyplýva, že z doposiaľ vykonaného dokazovania nevyplýva, že pôvodný žalobca

Slovenská sporiteľňa ako veriteľ dal súhlas na prevzatie dlhu žalovaných 1/ a 2/ spoločnosťou STOTTER, s. r. o., podľa § 531 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd uviedol, že žalovaní doposiaľ nepreukázali, že ich záväzok z úverovej zmluvy zanikol, naopak v konaní bolo preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými 1/ a 2/ bola uzatvorená platná úverová zmluva s jasne definovanými právami a povinnosťami účastníkov tejto zmluvy. Účastníkom tejto zmluvy boli zo strany právneho predchodcu poskytnuté finančné prostriedky vo výške 11 113 900,- Sk, a preto je ich povinnosťou splatiť tento úver v zmysle úverovej zmluvy. K tomu odvolací súd uviedol, že jedinými spoločníkmi spoločnosti STOTTER, s. r. o. boli Ing. W. O. a L.G.. Tiež konateľmi spoločnosti boli L.G. a Ing. W. O., ktorí poznali ekonomickú situáciu spoločnosti, pričom ako konatelia spoločnosti boli povinní vykonávať svoju pôsobnosť s odbornou starostlivosťou a aj v súlade so záujmami spoločnosti a pri výkone svojej pôsobnosti nesmú uprednostňovať svoje záujmy pred záujmami spoločnosti. Konanie žalovaných ako dlžníkov z úverovej zmluvy, a ktorí boli zároveň konateľmi spoločnosti STOTTER, s. r. o., nasvedčuje tomu, že uprednostnili svoje záujmy, a to zbaviť sa záväzku z úverovej zmluvy a nasvedčuje to tiež tomu, že z ich strany došlo k zneužitiu výkonu práva, keďže uzavretím zmluvy o prevzatí dlhu - cieľom tejto zmluvy nebolo dosiahnutie účelu a zmyslu sledovaného právnou normou, ale viedlo to k úmyslu spôsobiť inému účastníkovi ujmu (nezaplatiť dlh). Odvolací súd poukázal na to, že musí mať na zreteli, že pri svojej rozhodovacej činnosti uprednostňuje materiálne poňatie právneho štátu, koncepciu a interpretáciu právnych predpisov z hľadiska ich účelu a zmyslu a pri riešení konkrétného prípadu nesmie opomínať, že prijaté riešenie musí byť akceptovateľné aj z hľadiska všeobecne ponímanej spravodlivosti. Z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia a nedostatočne zisteného skutkového stavu odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

10. V poradí piatym rozsudkom z 10. 05. 2012, č. k. Z-2-43Cb/216/1996-451, súd prvej inštancie v spojení s opravným uznesením z 22. 08. 2012, č. k. Z-2-43Cb/216/1996-597, uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 245 941,05 eur s 28 % úrokom z omeškania ročne od 20. 04. 1995 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého žalovaného. Rozhodnutie o povinnosti zaplatiť žalobcovi trovy konania podľa písomnej špecifikácie ponechal súd po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že účastníkmi úverovej zmluvy č. 330183-2 z 10. 08. 1992 boli právny predchodca žalobcu Slovenská Sporiteľňa, a. s., pobočka Levice, Ing. W. O. a O. L. ako fyzické osoby. Čo sa týka dodatku č. 1 k úverovej zmluve č. 330183-2 z 10. 08. 1992, tento súd vyhodnotil ako neplatný právny úkon. Súčasne súd prvej inštancie zistil, že v danom prípade uzavretie úverovej zmluvy z 10. 08. 1992 nemá charakter veci, súvisiacej so vznikom spoločnosti STOTTER, s. r. o. Podľa § 531 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kto sa dohodne s dlžníkom, že preberá jeho dlh, nastúpi ako dlžník na jeho miesto, ak na to dá veriteľ súhlas. Súhlas možno dať buď pôvodnému dlžníkovi, alebo tomu kto dlh prevzal. Zmluva o prevzatí dlhu vyžaduje podľa § 531 ods. 3 Občianskeho zákonníka, aby sa uzavrela písomnou formou. Na základe iných právnych skutočností nemôže dôjsť k prevzatí dlhu. Na platné prevzatie dlhu sa vyžaduje písomná zmluva medzi pôvodným dlžníkom a tretou osobou o tom, že tretia osoba preberá dlh a nastupuje ako nový dlžník do právneho pomeru namiesto pôvodného dlžníka. Z obsahu spisu mal súd prvej inštancie za preukázané, že 11. 08. 1992 Ing. W. O. a L.G., ako žalovaní 1/ a 2/ uzatvorili so spoločnosťou STOTTER, s. r. o. zmluvu o prevzatí dlhu, z ktorej vyplýva, že žalovaný 1/ Ing. W. O. a L.G. uzavreli dňa 10. 08. 1992 úverovú zmluvu o účelovom úvere na malú privatizáciu so Slovenskou štátnou sporiteľňou, pobočka Levice na sumu 11 113 900,- Sk. Z tohto úveru bola vyplatená nehnuteľnosť vo vlastníctve STOTTER, s. r. o., nadobudnutá v malej privatizácii, ktorá je vykazovaná v Stredisku geodézie v Leviciach na LV č. XXXX, k. ú. Y., parc. č. XXX veľkosklad nábytku. Na listine o prevzatí záväzku spoločnosťou STOTTER, s. r. o., však chýba súhlas veriteľa s prevzatím dlhu. Podľa názoru súdu prvej inštancie ani svedecké výpovede Ing. X.I. a JUDr. X.F. nedokazujú, že pôvodný žalobca udelil súhlas s prevzatím dlhu spoločnosťou STOTTER, s. r. o., pretože svedkovia v čase, keď boli pripravované úverové dokumenty, a následne uzatvárané úverové zmluvy, neboli zamestnancami Slovenskej sporiteľne, pobočka Levice. Okrem toho JUDr. G. uviedol v správe, ktorú sám vypracoval dňa 23. 04. 2001 v súvislosti s postupovaním pohľadávky žalobcovi ako dlžníkov žalovaných 1/ a 2/ a nikde neuviedol informáciu o prevzatí dlhu tretou osobou, alebo o udelení súhlasu pôvodného žalobcu s takýmto prevzatím. Ani prijímanie platieb na úhradu záväzku žalovaných z úverovej zmluvy z účtu vedeného na spoločnosť STOTTER, s. r. o., súd prvej inštancie nepovažoval za

súhlas veriteľa s prevzatím dlhu novým dlžníkom, a to spoločnosťou STOTTER, s. r. o. Čo sa týka námietky premlčania nároku žalobcu voči žalovaným 1/ a 2/, súd prvej inštancie uviedol, že o tejto už rozhodol odvolací súd vo svojom predošlom zrušujúcom uznesení s tým, že považuje nárok žalobcu uplatnený v zákonom stanovenej lehote, a preto ho nie je možné považovať za premlčaný podľa § 397 Obchodného zákonníka.

11. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podali odvolania žalovaní 1/ a 2/, o ktorých rozhodol odvolací súd uznesením z 29. 04. 2014, sp. zn. 5Obo/86/2012, tak, že rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd bol toho názoru, že súd prvej inštancie napadnuté rozhodnutie neodôvodnil v súlade s § 157 ods. 2 O. s. p., čím stranám odňal možnosť konať pred súdom. Napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné, keďže v odôvodnení rozhodnutia úplne absentujú základné požiadavky na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Súd prvej inštancie neuviedol, ktorým dôkazom, predloženým zo strany žalobcu i žalovaných uveril, ktorým dôkazom neuveril, ako tieto dôkazy vyhodnotil jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, čo vyšlo za konania najavo a ako vec právne posúdil. Súd prvej inštancie sa vo svojom rozhodnutí obmedzil iba na zopakovanie záväzných právnych názorov odvolacích súdov z predchádzajúcich zrušujúcich uznesení súdu. Súd prvej inštancie právne nezdôvodnil, ako dospel k záveru, že nárok žalobcu voči žalovaným 1/ a 2/ je dôvodný vo výške 245 941,05 eur, ktorý mu priznal spolu s 28 % úrokom z omeškania ročne od 20. 04. 1995 do zaplatenia. Nevysporiadal sa s výškou sumy, ktorú žiadal žalobca priznať. Pre preskúmateľnosť rozhodnutia nestačí uviesť doterajší priebeh konania, výroky doterajších rozhodnutí odvolacích súdov, rozhodnutie súdu o zmene petítu, ale je dôležité, aby súd vo svojom rozhodnutí uviedol, ktoré dôkazy považoval za relevantné, ktorým dôkazom uveril a ktorým neuveril, ako tieto dôkazy vyhodnotil jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Tieto úvahy súdu musia byť uvedené v odôvodnení súdneho rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p. Výčíslený dlh žalovaných, a teda suma, ktorá bola priznaná súdom prvej inštancie žalobcovi, nie je preskúmateľná pre nedostatok dôvodov. Z odôvodnenia rozhodnutia vôbec nevyplyva, ako súd dospel k výške záväzku žalovaných, z akých dôvodov vychádzal, prečo neuznal námietky žalovaných ohľadne výšky dlhu, ak túto výšku počas celého konania namietali. V rozhodnutí absolútne absentuje odôvodnenie, týkajúce sa úrokov z omeškania. V tejto časti rozsudok krajského súdu nespĺňa kritériá kvality odôvodnenia rozhodnutia súdu, ktoré plynú zo základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy. Odvolací súd už v predchádzajúcich svojich rozhodnutiach uviedol, na ktoré v celom rozsahu odkazuje, že z dokazovania vyplynulo, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými bola uzatvorená platná úverová zmluva, na základe ktorej bol žalovaným poskytnutý úver vo výške 11 113 900,- Sk a uzavretie tejto zmluvy charakter veci súvisiacej so vznikom spoločnosti STOTTER, s. r. o., Levice, s poukazom na ust. § 64 Obchodného zákonníka. Preto je povinnosťou žalovaných splatiť tento úver v zmysle úverovej zmluvy. Pohľadávka pôvodného žalobcu bola riadne v súlade so zákonom postúpená na Slovenskú konsolidačnú, a. s., Bratislava, záväzok žalovaných v dôsledku prevzatia dlhu spoločnosťou STOTTER, s. r. o., nezanikol a námietka premlčania, uplatnená žalovanými, je nedôvodná. Podrobné odpovede na tieto otázky dal Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach, na ktoré poukázal. Výklad žalovaných o zániku ich záväzku z úverovej zmluvy a o prevzatí ich dlhu spoločnosťou STOTTER, s. r. o., v dôsledku konkludentného prejavu veriteľa - súhlas s prevzatím dlhu považuje Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozpore s princípmi spravodlivosti a v rozpore s konkrétnymi zisteniami v prerokováanej veci. Spravodlivosť je totiž kritériom, ukladajúcim každému všeobecnému súdu ústavnú povinnosť hľadať také riešenie súdnej právnej veci, ktoré nebude možné vyhodnotiť ako nesúladne s princípom spravodlivosti a popierajúce zmysel a účel príslušných zákonných ustanovení (m. m. I. ÚS 26/2010). Vždy je potrebné vychádzať z individuálnych, teda na konkrétnych zisteniach vložených rozmerov každej súdmi prerokováanej veci (I. ÚS 118/2013). Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

12. Rozsudkom z 22. 01. 2015, č. k. Z-2-43Cb/216/1996-666, súd prvej inštancie uložil žalovaným 1/ a 2/ zaplatiť žalobcovi 245 941,12 eur spolu s 28 % ročným úrokom z omeškania od 20. 04. 1995 do zaplatenia s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého žalovaného, do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia. V odôvodnení poukázal na predchádzajúce

zrušujúce rozhodnutia odvolacieho súdu a novom konaní ustálil, že predmetom sporu je zaplatenie zostatku dlžnej sumy 245 941,12 eur (t. j. 7 409 220,- Sk) istiny s prísľušenstvom, 28 % úrokom z omeškania ročne, od 20. 04. 1995 do zaplatenia tejto dlžnej sumy na základe úverovej zmluvy č. 330183-2 z 10. 08. 1992, ktorá bola uzatvorená medzi právnym predchodcom žalobcu Slovenská sporiteľňa, a.s. MsP Levice, Mlynská 6 a žalovanými 1/ a 2/, ktorí úverovú zmluvu č. 330183-2 dňa 10. 02. 1992 podpísali. Mal za preukázané, že na základe tejto úverovej zmluvy im bol poskytnutý úver vo výške 11.113.900,- Sk. Či z tejto zmluvy žalovaný 2/ obdržal finančné prostriedky, či požiadal o tento úver, resp., či nadobudol vlastníctvo nebolo podľa názoru súdu prvej inštancie podmienkou platnosti a záväznosti predmetnej úverovej zmluvy vo vzťahu k žalovanému 2/. Žalovaný 2/ podpísal úverovú zmluvu a podpisom tejto zmluvy mu vznikli práva a povinnosti. Zmluvu o prevzatí dlhu z 11. 10. 1992 uzatvorili Ing. W. O. a L.G. na jednej strane a STOTTER, s.r.o. na strane druhej. Predmetom tejto zmluvy bolo prevzatie dlhu Ing. W. O. a L.G. v sume 11 113 900,- Sk spoločnosťou STOTTER, s.r.o., pričom táto spoločnosť mala splácať úver pôvodnému žalobcovi. Podľa názoru súdu prvej inštancie z ust. § 534 Občianskeho zákonníka, dohoda dlžníkov Ing. W. O. a L.G. so spol. STOTTER, s.r.o. - prevzatie plnenia za dlžníka, je celkom nový záväzkový vzťah. Pôvodný veriteľ nie je účastníkom tohto vzťahu a nový záväzok nič nemení na účastníkoch základného záväzkového vzťahu a ani vo vzťahu samotnom, nakoľko veriteľ z tejto dohody nemá žiadne priame právo voči spol. STOTTER, s.r.o. Po vykonanom dokazovaní súd dospel k záveru, že dodatok č. 1 k úverovej zmluve č. 330183-2 z 10. 08. 1992 je neplatný právny úkon, keďže tento bol uzatvorený medzi spol. STOTTER, s.r.o. a pôvodným žalobcom. Spoločnosť STOTTER, s.r.o. nebola a ani sa nestala účastníkom úverovej zmluvy č. 330183-2, nakoľko nebola zmluvnou stranou a predmetný dodatok č. 1 za pôvodného žalobcu podpísala pani Bónová, ktorá nebola ako právnička banky oprávnená konať v jej mene. Súd preto vyhodnotil námietku žalovaného 1/, že žalobca tým, že žaloval, aj spol. STOTTER, s.r.o. priznal koho považuje za dlžníka, ako právne irelevantnú. Čo sa týka otázky čísla úverovej zmluvy (pôvodne 330183-2 z 10. 08. 1992, č. 465-8069049-1) je podľa názoru súdu nesporná a túto nespochybnil v konaní ani žalovaný 1/, t. j., že u pôvodného žalobcu došlo k prečíslovaniu zmluvy v súlade s databázovým programom žalobcu. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na písomné vyjadrenie žalovaného 1/ z 11. 08. 1998. Súd zaujal stanovisko aj čo sa týka námietky premĺčania nároku žalobcu voči žalovaným 1/ a 2/ s tým, že považoval nárok žalobcu za uplatnený v zákonom stanovenej lehote, a preto ho nie je možné považovať za premĺčaný podľa § 397 Obchodného zákonníka. Bol toho názoru, že ani svedecké výpovede svedkov X.I. a JUDr. X.F. nedokazujú, že pôvodný žalobca udelil súhlas s prevzatím dlhu spol. STOTTER, s.r.o. Z uvedeného teda nevyplyva, že pôvodný žalobca Slovenská sporiteľňa, a.s. MsP Levice ako veriteľ, dala súhlas na prevzatie dlhu žalovaných 1/ a 2/ spoločnosťou STOTTER, s.r.o. podľa § 531 ods. 1 Obchodného zákonníka. Podľa názoru súdu žalovaní nepreukázali, že ich záväzok z úverovej zmluvy zanikol, naopak, v konaní bolo preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými 1/ a 2/ bola uzatvorená platná úverová zmluva s jasne vymedzenými právami a povinnosťami účastníkov tejto zmluvy. Účastníkom tejto zmluvy boli zo strany právneho predchodcu žalobcu poskytnuté finančné prostriedky o výške 11 113 900,- Sk a preto je ich povinnosťou splatiť tento zostatok úveru v zmysle úverovej zmluvy. Konanie žalovaných ako dlžníkov z úverovej zmluvy, ktorí boli zároveň konateľmi spoločnosti STOTTER, s.r.o. podľa názoru súdu nasvedčuje tomu, že uprednostnili svoje záujmy a to zbaviť sa záväzku z úverovej zmluvy a podľa názoru súdu došlo z ich strany k zneužitiu výkonu práva, keďže uzavretím zmluvy o prevzatí dlhu nebolo cieľom tejto zmluvy dosiahnutie účelu a zmyslu sledovaného právnou normou, ale viedlo to k úmyslu spôsobiť inému účastníkovi ujmu - nezaplatiť dlh. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými bola uzatvorená platná úverová zmluva, na základe ktorej bol žalovaným poskytnutý úver a preto je povinnosť žalovaných splatiť zostávajúcu časť dlžnej sumy poskytnutého úveru v sume 245 941,10 eur. Pohľadávka pôvodného žalobcu bola riadne, v súlade so zákonom postúpená na Slovenskú konsolidačnú a.s., záväzok žalovaných v dôsledku prevzatia dlhu spol. STOTTER, s.r.o. nezanikol a námietka premĺčania uplatnená žalovanými je nedôvodná.

13. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný 1/, ktorý ho navrhol zmeniť tak, že odvolací súd žalobu zamietne. Bol toho názoru, že rozsudok má vady a je nesprávny. V konaní došlo k tým vadám, že sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, súd nesprávne vec právne posúdil a nedostatočne zistil skutkový stav a vôbec nezistil výšku prípadnej pohľadávky, konanie súdu má inú

vaďu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, súd prvej inštalcie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, rozhodnutie súdu je nesprávne a v rozpore s vykonaným dokazovaním. Rozhodnutie súdu je podľa žalovaného 1/ nepreskúmateľné. Súd odôvodnil tak komplikovaný prípad, s ktorým sa zaoberá už 19 rokov na jednej strane rozhodnutia a nevysporiadal sa s tvrdeniami a dôkazmi založenými do spisu, pričom tieto vôbec nevyhodnotil každý jednotlivo a všetky vo vzájomnej súvislosti. Súd nesprávne vo veci rozhodol keď žalovaného 1/ zaviazal na plnenie. Súd vôbec neodôvodnil niektoré svoje tvrdenia a tie ktoré sa pokúsil odôvodniť je odôvodnené jednostranne, bez logických súvislostí a tak dospel k nesprávnemu záveru. Namietal, že súd vôbec nezdôvodnil, z akého dôvodu faktické správanie sa sporiteľne ako aj výpovede svedkov nie sú dostatočným dôkazom o udelení súhlasu s prevzatím dlhu. Poukázal na to, že rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver, zároveň musí byť rozhodnutie presvedčivé a spravodlivé. Súd sa týmto pravidlom vôbec neriadil. Súd prvej inštalcie sa taktiež nevysporiadal a neodôvodnil svoj záver, že podľa zmluvy o postúpení pohľadávky je jednoznačné, kto je označený ako dlžník. Žalovaný 1/ poukázal na skutočnosť, že v priebehu konania došlo k zmene účastníka na strane žalobcu na základe uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávok z 28. 06. 2000. Podľa názoru žalovaného 1/ v konaní bolo preukázané, že touto zmluvou neprišlo k postúpeniu pohľadávky, ktorá je predmetom tohto sporu. Uviedol, že pri postúpení pohľadávky dochádza ku zmene záväzku v osobe veriteľa. Postúpenie nebolo bez zbytočného odkladu oznámené žalovanému 1/ a ani uplatnené v súdnom konaní. Žalobca neoznámil žalovanému 1/ bez zbytočného odkladu postúpenie pohľadávky - k oznámeniu vôbec nedošlo, čím porušil § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Lehota „bez zbytočného odkladu“ je doba zodpovedajúca 8 dňom. V súdnom konaní žalobca túto zmenu oznámil až na pojednávaní dňa 01. 07. 2008, kedy informoval v rámci svojej výpovede a predložil písomne uzatvorenú zmluvu o postúpení pohľadávky z 22. 12. 1999, teda po 9 rokoch od jej uzatvorenia. Právo na uplatnenie tohto práva v súdnom konaní podliehalo premlčaniu ako všetky majetkové práva. Trojročná premlčacia lehota začala plynúť 23. 12. 1999 a uplynula 23. 12. 2002. Pokiaľ by išlo o 4-ročnú premlčaciu lehotu, tak tá uplynula 23. 12. 2003. Žalobca ho uplatnil v súdnom konaní až 01. 07. 2008. Túto námietku premlčania vzniesol žalovaný 1/ v konaní, v odôvodnení rozhodnutia sa súd s týmto vôbec nevysporiadal a neodôvodnil, prečo podľa neho nezačala plynúť premlčacia lehota tak, ako to uviedol a prečo neuplynula. Žalovaný 1/ poukázal v priebehu konania aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1MOboV/19/2007, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva číslo žiadosti 30658/05 vo veci Beian v. Romania, Nález Ústavného súdu SR č. k. ÚS 192/06-50 zo dňa 03. 11. 2006, s ktorými sa v odôvodnení rozhodnutia podľa jeho názoru súd prvej inštalcie vôbec nevysporiadal a neodôvodnil, prečo sa podľa neho citované rozhodnutia nemajú aplikovať na tento prípad. Žalobca pri ospravedlnení sa uvedenia nesprávnej zmluvy o postúpení pohľadávky na pojednávaní dňa 01. 07. 2008 uviedol, že tou inou zmluvou bola postúpená iná pohľadávka voči žalovanému 1/. Aj z toho je zrejmé, že žalovaný 1/ nemohol vedieť, čo je predmetom žaloby, ktorá neobsahovala skutkové okolnosti, z ktorých by vyplýval právny dôvod žaloby. Žalobca poskytol žalovanému 1/ viac úverov. Súd sa nevysporiadal ani s tým, že podľa žaloby z 26. 03. 1996 žalobca nežiadal priznanie nároku solidárne, toto nežiadal ani na pojednávaní z 05. 06. 2003. Premlčacia lehota na uplatnenie solidárneho plnenia uplynula najneskôr 4 roky po podaní žaloby - teda najneskôr 27. 03. 2000. Keďže je súd viazaný návrhom, tak nemohol priznať viac. Námietka premlčania bola preto dôvodná v tomto smere minimálne k polovici priznaného nároku.

14. Rozsudok súdu prvej inštalcie napadol odvolaním aj žalovaný 2/, ktorý uviedol, že súd prvej inštalcie rozhodol v rozpore s právnym názorom odvolacieho súdu sp. zn. 5Obo/86/2012, t. j. v rozpore s ust. §157 ods. 2 O. s. p. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je stručné, bez dostatočnej právnej argumentácie a nezaobrá sa vyhodnotením dôkazov navrhnutých žalovaným 2/, ktoré majú vplyv na spravodlivý výsledok. Rozhodnutie súdu prvej inštalcie nedáva odpoveď na otázky: prečo a na základe akého právneho titulu žalobca prijímal splátky z titulu plnenia z úverovej zmluvy od spoločnosti STOTTER, s.r.o.; ako súd hodnotí dôkaz potvrdzujúci udelenie súhlasu žalobcu k prevzatíu dlhu a to znenie Zmluvy o zriadení záložného práva z 21. 10. 1992, ktorú uzavreli na jednej strane Slovenská štátna sporiteľňa, a.s., pobočka Levice a na strane druhej STOTTER, s.r.o., na zabezpečenie pohľadávky vzniknutej z úverovej zmluvy č. 330183-2 z 10. 08. 1992; ako súd hodnotí tú skutočnosť, že pôvodný žalobca nepostúpil na terajšieho žalobcu žiadnu pohľadávku, ktorú by mala mať proti

žalovanému 2/; akým spôsobom sa súd vysporiadal s opodstatnenosťou výšky žalobcom uplatneného nároku; ako hodnotí bod 10 úverovej zmluvy, t. j., že v prípade prevodu úverového objektu do majetku iného subjektu ako podnikateľa (žalovaných 1/ a 2/) zaväzuje sa podnikateľ zaplatiť úver najneskôr ku dňu prevodu majetku. Zdôraznil, že prijatie žaloby v pôvodnom obsahu a začatie konania na základe takejto žaloby bez toho, aby súd žiadal o odstránenie nedostatkov žaloby, pokladal za hlavnú príčinu prieťahu konania a za hlavnú príčinu zmarenia spravodlivého posúdenia veci. V prvotnej žalobe neboli správne uvedené žiadne hlavné údaje, ako napr. označenie úverovej zmluvy alebo výška žalovanej istiny, čo je pri uplatnenej výške nároku až neuveriteľné. Žalovaný 2/ (v odvolaní je uvedené zrejme omylom - žalobca 2/) nemal nekalé úmysly vo svojom konaní, žiadnym spôsobom sa neobohatil a nechcel poškodiť a ani nepoškodil žalobcu. Úver sa použil na kúpu nehnuteľnosti do vlastníctva novozaloženej spoločnosti STOTTER, s.r.o., z ktorej žalovaný 2/ (v odvolaní je zrejme omylom uvedené žalobca) vystúpil, resp. previedol svoj obchodný podiel na žalovaného 1/. Navrhol preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ako súd odvolací [podľa § 470 ods. 4 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)] prejednal odvolanie žalovaných podľa ustanovenia § 379 C. s. p. a § 380 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (385 ods. 1 C. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaných je dôvodné.

16. Odvolanie žalovaných bolo podané pred 1. júlom 2016, teda za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“), odvolací súd preto postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 C. s. p. a posudzoval právne účinky odvolania žalovaných v zmysle príslušných ustanovení O. s. p.

17. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, ako aj konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo a zistil, že napadnutý rozsudok je v predmetom konaní v poradí šiestym rozsudkom súdu prvej inštancie, voči ktorému podané odvolanie, pričom predmetné odvolania žalovaných boli podané dôvodne.

18. V predchádzajúcich rozhodnutiach odvolacieho súdu, ktorými boli zrušené rozsudky súdu prvej inštancie vyhlásené v tomto konaní v období do vyhlásenia v poradí zatiaľ posledného rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd vyslovil závery k niektorým v konaní sporným otázkam. Týmito závermi sa však súd prvej inštancie dôsledne neriadil.

19. V uznesení z 21. 02. 2008, sp. zn. 6Obo/297/2006, odvolací súd uzavrel, že účastníkmi úverovej zmluvy č. 330183-2 z 10. 08. 1992 boli právny predchodca žalobcu a Ing. O. W., r. č. XXXXXX/XXXX, Y. a O. L., r. č. XXXXXX/XXXX. Y., pričom skutočnosť, či z tejto zmluvy žalovaný 2/ obdržal finančné prostriedky, či požiadal o tento úver, resp., či nadobudol vlastníctvo k nehnuteľnosti, nebolo podmienkou platnosti a záväznosti predmetnej úverovej zmluvy vo vzťahu k žalovanému 2/. Zmluvu o prevzatí dlhu z 11. 10. 1992 uzatvorili Ing. W. O. a L.G. na jednej strane a STOTTER, s.r.o. na druhej strane. Predmetom zmluvy bolo prevzatie dlhu v sume 11 113 900,- Sk Ing. M. O. a L.G. firmou STOTTER s.r.o., pričom táto firma bude splácať úver pôvodnému žalobcovi. Ako vyplýva z ust. § 534 Občianskeho zákonníka dohoda dlžníka - Ing. Výdru a R. Štefka so spoločnosťou STOTTER, s.r.o. - prevzatie plnenia za dlžníka, je celkom nový záväzkový vzťah. Pôvodný veriteľ nie je účastníkom tohto vzťahu a nový záväzok nič nemení na účastníkoch základného záväzkového vzťahu, ani na vzťahu samotnom, keďže veriteľ z tejto dohody nemá žiadne priame právo proti STOTTER, s.r.o. Konkludentným spôsobom nie je možné uzatvoriť dohodu o pristúpení k záväzku, keďže k platnosti takejto dohody sa vyžaduje písomná forma ako obligatórna náležitosť takejto dohody (§ 533 Občianskeho zákonníka). Dodatok č. 1 k úverovej zmluve č. 330183-2 z 10. 08. 1992 je neplatný právny úkon, keďže bol uzavretý medzi spoločnosťou STOTTER s.r.o. a pôvodným žalobcom. Spoločnosť STOTTER s.r.o. nebola a ani sa nestala účastníkom úverovej zmluvy č. 330183-2 - nebola zmluvnou stranou a predmetný dodatok č. 1 za pôvodného žalobcu podpísala p. Bónová, ktorá nebola ako právnička banky oprávnená konať v jej mene. Námietku žalovaného 1/ spočívajúcu v tvrdení, že žalobca tým, že žaloval aj spoločnosť STOTTER, s.r.o. priznal, že tohto považuje za dlžníka v predmetnej veci, odvolací súd vyhodnotil ako právne irelevantnú. Súdu prvej inštancie uložil v ďalšom

konaní skúmať námietku premlčania, ako i vyvodiť závery zo zistení o základnom imaní s.r.o. STOTTER a vložení vydraženej nehnuteľnosti do jej základného imania .

20. V uznesení z 14. 04. 2009, sp. zn. 6Obo/160/2008, odvolací súd považoval za preukázané , že na základe zmluvy o postúpení pohľadávky prešli dňa 10. 08. 1992 práva k vymáhanej pohľadávke, jej príslušenstva a všetky práva s ňou spojené zo Slovenskej sporiteľne, a.s. ako postupcu na Slovenskú konsolidačnú, a.s. ako postupníka. V prílohe k zmluve o postúpení pohľadávky je jednoznačne identifikovaná pohľadávka z úveru čo do dôvodu aj výšky, zo zmluvy o postúpení pohľadávky je možné zistiť postupcu i postupníka, a preto bola založená aj aktívna legitimácia postupníka Slovenskej konsolidačnej, a.s. na vymáhanie postúpenej pohľadávky, ktorá je predmetom tohto súdneho konania, a to vo vzťahu k žalovanému 1/, i vo vzťahu k žalovanému 2/. Odvolací súd sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie o dôvodnosti námietky premlčania. Uviedol, že pri práve na čiastkové plnenie plyní premlčacia doba pre každé čiastkové plnenie samostatne, ak sa pre nesplnenie niektorého čiastkového záväzku stane splatný celý záväzok, plyní premlčacia doba od doby splatnosti nesplneného záväzku (§ 392 ods. 2 Obchodného zákonníka). Z aktuálneho stavu úveru ku dňu 20. 03. 1996 vyplýva, že z poskytnutého úveru a vyčerpaného úveru 11 113 900,- Sk bolo splatených 3 704 680,- Sk, pričom bola splatená posledná splátka ku dňu 20. 01. 1995 v sume 529 240,- Sk a od 20. 04. 1995 žalovaný 1/ a 2/ štvrťročné splátky nesplácali. Žaloba bola doručená súdu dňa 26. 03. 1996, teda pôvodný žalobca Slovenská sporiteľňa, a.s. Bratislava, do práv ktorého vstúpila Slovenská konsolidačná, a.s. Bratislava si uplatnil svoj nárok v 4-ročnej premlčacej lehote. Odvolací súd námietku premlčania preto vyhodnotil ako nedôvodnú. Ďalej odvolací súd uviedol, že v konaní nebolo preukázané uzavretie dohody o prevzatí dlhu, a že by bol zo strany veriteľa daný súhlas na prevzatie dlhu od žalovaných spoločnosťou STOTTER, s.r.o. Mlčanie, či nečinnosť, možno za opomenutie, teda za prejav vôle vyjadrujúci súhlas (§ 35 ods. 1 Občianskeho zákonníka) považovať len vtedy, ak by mal žalobca v uvedenej situácii povinnosť byť činným, teda vyjadriť svoj nesúhlas. V konaní súhlas žalobcu preukázaný nebol. Ďalej odvolací súd uzavrel, že v danom prípade uzavretie úverovej zmluvy z 10. 08. 1992 nemá charakter veci súvisiacej so vznikom spoločnosti STOTTER, s.r.o. Levice, tak ako to má na mysli ust. § 64 ods. 1 Obchodného zákonníka.

21. V uznesení z 30. 11. 2011, sp. zn. 5Obo/22/2011 odvolací súd uviedol, že dňa 11. 08. 1992 žalovaní 1/ a 2/ uzatvorili so spoločnosťou STOTTER, s. r. o., zmluvu o prevzatí dlhu, z ktorej vyplýva, že Ing. W. O. a L. O. uzavreli dňa 10. 08. 1992 úverovú zmluvu o účelovom úvere na malú privatizáciu so Slovenskou štátnou sporiteľňou, pobočka Levice, na sumu 11 113 900,- Sk. Na tejto listine chýba súhlas veriteľa s prevzatím dlhu. Dodatok č. 1 k úverovej zmluve č. 465-8069049-159-01 o účelovom úvere z 10. 08. 1992 uzavretý medzi právnym predchodcom žalobcu a spoločnosťou STOTTER, s. r. o., je absolútne neplatný právny úkon, a preto ho nie je možné považovať za súhlas veriteľa s prevzatím dlhu. Dodatok č. 2 k úverovej zmluve č. 465-8069049-159-01 z 10. 08. 1992, uzatvorený 18. 04. 1995 medzi Slovenskou sporiteľňou, a. s., mestská pobočka v Leviciach, zastúpená riaditeľom Ing. Štefanom Tuturismom a firmou STOTTER, s. r. o., zastúpenou Ing. W. O., N., r. č. XXXXXX/XXXX, podpísal za klienta Ing. O. a za Slovenskú sporiteľňu Ing. O. G., riaditeľ pobočky. Týmto dodatkom č. 2 došlo len k zmene zmluvy v bode 2, a to, že v splátkovom pláne sa termín splátky, ktorá mala byť zaplatená do 20. 04. 1995 vo výške 529 240,- Sk, presúva do 20. 07. 1995, a to aj s poukazom na bod 7 úverovej zmluvy. Ostatné body úverovej zmluvy ostali naďalej v platnosti, teda v platnosti zostali aj účastníci úverového vzťahu. Ďalej podľa názoru odvolacieho súdu za dôkaz o konkludentnom udelení súhlasu s prevzatím dlhu žalovaných 1/ a 2/ a spoločnosťou STOTTER, s. r. o., nie je možné považovať výzvu pôvodného žalobcu zo dňa 21. 09. 1995, adresovanú uvedenej spoločnosti na zaplatenie dlžnej sumy. Táto výzva obsahovala výzvu na úhradu viacerých úverových zmlúv, medzi ktorými je uvedená aj predmetná úverová zmluva, ktorej sa tento spor týka, pričom ako adresát na zásielke je uvedená spoločnosť STOTTER, s. r. o., a pod ňou je uvedený žalovaný 1/. Podľa živnostenského listu, vydaného Obvodným úradom Levice, Živnostenské oddelenie dňa 28. 02. 1991, č. j. Žo 152/1992, žalovaný 1/ podnikal na základe živnostenského oprávnenia pod obchodným menom Ing. W. O. - STOTTER, miesto podnikania Y. Pričom ako miesto prevádzky mal uvedené Levice, Jurská cesta, t. j. adresu totožnú so sídlom spoločnosti STOTTER, s. r. o. Preto nie je možné vylúčiť, že tento list bol zaslaný súčasne žalovanému 1/ ako dlžníkovi z úverovej zmluvy a zároveň spoločnosti STOTTER, s. r.

o., ako dlžníkovi z ďalších dvoch úverových zmlúv. Za súhlas s prevzatím dlhu odvolací súd nepovažoval ani prijímanie platieb na úhradu záväzku žalovaných z úverovej zmluvy z účtu vedeného na obchodnú spoločnosť STOTTER, s. r. o., súhlas nemožno vyvodiť ani zo záznamu, resp. zo správy z jednaní medzi firmou STOTTER, s. r. o. a pôvodným žalobcom z 08. 05. 1995, keďže táto sa vzťahuje na zmluvu o kontokorentnom úvere na bežnom účte č. XXXXXXX-XXX. Súhlas s prevzatím dlhu nedokazujú ani svedecké výpovede Ing. X.I. a JUDr. X.F.. Odvolací súd uviedol, že žalovaní doposiaľ nepreukázali, že ich záväzok z úverovej zmluvy zanikol, naopak v konaní bolo preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými 1/ a 2/ bola uzatvorená platná úverová zmluva s jasne definovanými právami a povinnosťami účastníkov tejto zmluvy. Konanie žalovaných ako dlžníkov z úverovej zmluvy, a ktorí boli zároveň konateľmi spoločnosti STOTTER, s. r. o., nasvedčuje podľa odvolacieho súdu tomu, že uprednostnili svoje záujmy, a to zbaviť sa záväzku z úverovej zmluvy a nasvedčuje to tiež tomu, že z ich strany došlo k zneužitiu výkonu práva, keďže uzavretím zmluvy o prevzatí dlhu - cieľom tejto zmluvy nebolo dosiahnutie účelu a zmyslu sledovaného právnou normou, ale viedlo to k úmyslu spôsobiť inému účastníkovi ujmu (nezaplatiť dlh).

22. V uznesení z 29. 04. 2014, sp. zn. 5Obo/86/2012, odvolací súd vytkol súdu prvej inštancie, že vo svojom rozhodnutí sa obmedzil iba na zopakovanie záväzných právnych názorov odvolacích súdov z predchádzajúcich zrušujúcich uznesení súdu, avšak právne nezdôvodnil, ako dospel k záveru, že nárok žalobcu voči žalovaným 1/ a 2/ je dôvodný vo výške 245 941,05 eur, ktorý mu priznal spolu s 28 % úrokom z omeškania ročne od 20. 04. 1995 do zaplatenia. Nevysporiadal sa s výškou sumy, ktorú žiadal žalobca priznať. Vyčíslený dlh žalovaných, a teda suma, ktorá bola priznaná súdom prvej inštancie žalobcovi, nebola preskúmateľná pre nedostatok dôvodov a úrok z omeškania nebol odôvodnený vôbec. Odvolací súd v tomto uznesení zopakoval svoje závery uvedené v predchádzajúcich zrušujúcich uzneseniach, a to, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými bola uzatvorená platná úverová zmluva, na základe ktorej bol žalovaným poskytnutý úver vo výške 11 113 900,- Sk a uzavretie tejto zmluvy nemá charakter vecí súvisiacej so vznikom spoločnosti STOTTER, s. r. o., Levice. Preto je povinnosťou žalovaných splatiť tento úver v zmysle úverovej zmluvy. Pohľadávka pôvodného žalobcu bola riadne v súlade so zákonom postúpená na Slovenskú konsolidačnú, a. s., Bratislava, záväzok žalovaných v dôsledku prevzatia dlhu spoločnosťou STOTTER, s. r. o., nezanikol a námietka premĺčania, uplatnená žalovanými, je nedôvodná. Výklad žalovaných o zániku ich záväzku z úverovej zmluvy a o prevzatí ich dlhu spoločnosťou STOTTER, s. r. o., v dôsledku konkludentného prejavu veriteľa - súhlas s prevzatím dlhu odvolací súd považoval za rozporný s princípmi spravodlivosti a v rozpore s konkrétnymi zisteniami v prerokováanej veci.

23. Podstatou odvolacích námietok žalovaných prejednávanych v tomto odvolacom konaní je námietka odňatia možnosti konať pred súdom, námietka nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočne zisteného skutkového stavu. Namietli, že súd prvej inštancie vôbec nezistil výšku pohľadávky žalobcu, že sa nevysporiadal s tvrdeniami a dôkazmi založenými do spisu a tieto vôbec nevyhodnotil každý jednotlivito a všetky vo vzájomnej súvislosti. Namietli tiež, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal a neodôvodnil, prečo sa podľa neho rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1MOBdoV/19/2007, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva číslo žiadosti 30658/05 vo veci Beian v. Romania, Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. ÚS 192/06-50 zo dňa 03. 11. 2006, na ktoré poukázal žalovaný 1/ v priebehu konania, nemajú aplikovať na tento prípad. Zotrvali tiež na námietke premĺčania sa práva žalobcu a tiež na námietke, že postúpenie pohľadávky nebolo riadne oznámené žalovaným. Podľa žalovaného 1/ súd sa nevysporiadal ani s tým, že podľa žaloby z 26. 03. 1996 žalobca nežiadal priznanie nároku solidárne, pričom premĺčacia lehota na uplatnenie solidárneho plnenia uplynula najneskôr 4 roky po podaní žaloby - teda najneskôr 27. 03. 2000. Žalovaný 2/ namietol, že súd sa vôbec nezaoberal ním navrhnutými dôkazmi, a že napadnutý rozsudok nedáva odpoveď na otázky: prečo a na základe akého právneho titulu žalobca prijímal splátky z titulu plnenia z úverovej zmluvy od spoločnosti STOTTER, s.r.o.; ako súd hodnotí dôkaz potvrdzujúci udelenie súhlasu žalobcu k prevzatí dlhu, a to znenie Zmluvy o zriadení záložného práva z 21.10.1992, ktorú uzavreli na jednej strane Slovenská štátna sporiteľňa, a.s., pobočka Levice a na strane druhej STOTTER, s.r.o., na zabezpečenie pohľadávky vzniknutej z úverovej zmluvy č. 330183-2 z 10. 08. 1992; ako súd hodnotí tú skutočnosť, že pôvodný žalobca nepostúpil na terajšieho žalobcu žiadnu

pohľadávku, ktorú by mala mať proti žalovanému 2/; akým spôsobom sa súd vysporiadal s opodstatnenosťou výšky žalobcom uplatneného nároku; ako hodnotí bod 10 úverovej zmluvy, t. j., že v prípade prevodu úverového objektu do majetku iného subjektu ako podnikateľa (žalovaných 1/ a 2/) zaväzuje sa podnikateľ zaplatiť úver najneskôr ku dňu prevodu majetku.

24. Odvolací súd dospel k záveru, že je možné prisvedčiť odvolateľom, že súd prvej inštancie sa dôsledne neriadil pokynmi odvolacieho súdu uvedenými v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení, ktorým uložil súdu prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci náležite vyhodnotiť stranami sporu predložené dôkazy a po ich zhodnotení posúdiť oprávnenosť nároku žalobcu a výšku sumy, ktorú žiadal priznať s úrokom z omeškania a vec právne posúdiť.

25. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie neobsahuje náležité vyhodnotenie dôkazov tak, ako to bolo uložené odvolacím súdom a nie je preskúmateľný, keď v ňom absentujú dôvody oprávnenosti priznaného nároku vo výške 245 941,12 eur a priznaného úroku z omeškania vo výške 28 % ročne od 24. 04. 1995.

26. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane, a právnymi závermi na strane druhej. Odvolací súd konštatuje, že rozhodnutie súdu prvej inštancie, je aj napriek dĺžke trvania sporu a predchádzajúce rozhodnutia odvolacieho súdu predčasné .

27. Pokiaľ odvolatelia namietajú nedostatky týkajúce sa odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, treba im prisvedčiť v tom, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Platí pri tom, že rozhodnutie nemusí dávať odpovede na všetky tvrdenia a námietky strán sporu, ale len na všetky významné tvrdenia a námietky pre rozhodnutie veci. Súd musí presvedčivo vysvetliť ako posúdil skutkové zistenia a právne argumenty strán sporu, z čoho a čo považuje za preukázané, aké dôkazy vykonal a prečo iné prípadne navrhované dôkazy nepovažoval za potrebné vykonať a ako vec právne posúdil, prípadne poukáže na ustálenú rozhodovaciu prax súdov (v prípade odklonu od nej, svoj odklon musí dôkladne zdôvodniť).

28. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie nedáva odpovede na podstatné otázky, ktoré sú významné pre rozhodnutie veci, a je postavené na niektorých záveroch, ktoré nevyplynuli z dokazovania a ani z rozhodnutí najvyššieho súdu v tejto veci ako súdu odvolacieho (vyššie uvedených). Ak tieto závery súd prvej inštancie riadne nezodôvodnil svojou úvahou a právnym posúdením, možno konštatovať, že jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné.

29. K znakom právneho štátu a medzi jeho základné hodnoty patrí neoddeliteľne princíp právnej istoty (čl. 1 ods. 1 ústavy, napr. PL. ÚS 36/95), ktorého neopomenuteľným komponentom je predvídateľnosť práva. To znamená okrem iného aj to, že každý adresát právnej normy sa môže dôvodne spoliehať na to, že všeobecný súd nielenže bude platné právo aplikovať, ale i na to, že bude rešpektovať právny názor, ktorým je viazaný, ak mu takúto povinnosť ukladá zákon. Opačný prístup už sám osebe predstavuje porušenie základného práva na súdnu ochranu, ako aj práva na spravodlivý proces.

30. Ani nezávislosť sudcov všeobecných súdov pri ich rozhodovaní podľa § 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príslušných a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sudcoch a príslušných“) nie je absolútna a bez akýchkoľvek hraníc a podmienok. Keby sa nezávislosť chápala tak, že sudca môže rozhodnúť hocijako, viedlo by to k svojvôli, pretože v takom prípade by sudca sám tvoril právo podľa svojich predstáv a vystupoval by ako zákonodarca. V právnom štáte to nemožno takto vysvetľovať. Tomu nasvedčuje aj samotný text vyššie citovaného ustanovenia, v zmysle ktorého sudca musí rozhodovať v súlade so zákonom. Ak musí sudca rozhodovať v súlade so zákonom, potom je povinný rešpektovať i zákonom stanovené hranice pre jeho rozhodovanie. Takouto hranicou stanovenou zákonom je aj povinnosť rešpektovať zásah do obsahového rozhodovania zo strany iného súdu, ak takéto obmedzenie vyplýva zo zákona.

31. V tomto prípade bolo takýmto zákonným ustanovením ust. § 226 O. s. p. (t. č. ide o § 391 ods. 2 C. s. p.), ktoré jednoznačne ustanovovalo, že ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie na nové rozhodnutie, je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu. Pokiaľ teda odvolací súd v odôvodnení zrušujúceho rozhodnutia uvedie, z akého právneho názoru pri rozhodovaní vychádzal, teda prečo považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie za nesprávne, prípadne uvedie, v čom spočívajú nedostatky v jeho skutkových záveroch a dokazovaní, je súd prvej inštancie takýmto vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu viazaný. Súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom tak po stránke hmotnoprávnej (napríklad z hľadiska toho, ktorý právny predpis má byť aplikovaný, prípadne ako ho treba interpretovať), ako aj po stránke procesnoprávnej (napríklad z aspektu odvolacím súdom vytýkaných väd dokazovania, iných väd majúcich za následok nesprávne rozhodnutie vo veci). Takáto povinnosť vyplýva aj z ust. § 2 ods. 4 zákona o sudcoch a prísediach, podľa ktorého za podmienok ustanovených osobitnými predpismi, ktorým je napríklad Občiansky súdny poriadok, je sudca viazaný aj právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí súd vyššieho stupňa. Pre úplnosť treba uviesť, že súd prvej inštancie nie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu zaujatým v zrušujúcom rozhodnutí, keď po zrušení napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie sa skutkový základ zmení natoľko, že je vylúčená aplikácia právneho názoru odvolacieho súdu na nový skutkový základ.

32. Odvolací súd opätovne konštatuje, že súd prvej inštancie sa bez vysvetlenia dôsledne neriadil názorom odvolacieho súdu vyjadreným v predchádzajúcich zrušujúcich uzneseniach a neodstránil v nich vytknuté nedostatky. Odvolací súd opätovne uvádza, že ani v ostatnom, odvolaním žalovaných napadnutom, rozsudku súd prvej inštancie neuviedol, ktorým dôkazom, predloženým zo strany žalobcu i žalovaných uveril, ktorým dôkazom neuveril, ako tieto dôkazy vyhodnotil jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, čo vyšlo za konania najavo a ako vec právne posúdil. Bez doplnenia dokazovania v smere uvedenom v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu, sa súd prvej inštancie v novom rozhodnutí opätovne obmedzil iba na zopakovanie niektorých záväzných právnych názorov odvolacieho súdu z predchádzajúcich zrušujúcich uznesení a odôvodnenie neobsahuje vyhodnotenie dôkazov, posúdenie oprávnenosti nároku a výšky priznanej sumy s príslušenstvom, ako mu to uložil odvolací súd v uznesení č. k. 5Obo/86/2012-631 zo dňa 29. 04. 2014. Súd prvej inštancie právne vôbec nezdôvodnil, ako dospel k záveru, že nárok žalobcu voči žalovaným 1/ a 2/ je dôvodný vo výške 245 941,12 eur s 28 % úrokom z omeškania ročne od 20. 04. 1995 do zaplatenia. Pre preskúmateľnosť rozhodnutia nestačí uviesť doterajší priebeh konania, závery doterajších rozhodnutí odvolacieho súdu, ale je potrebné, aby súd vo svojom rozhodnutí uviedol, ktoré dôkazy považoval za relevantné, ktorým dôkazom uveril, ktorým neuveril, ako tieto dôkazy vyhodnotil jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Súd prvého stupňa po zrušení predchádzajúceho prvoinštančného rozsudku nevykonal žiadne dokazovanie k výške priznaného nároku (ani sa nevysporiadal s námietkami žalovaných a ich návrhmi dôkazov k tejto skutočnosti).

33. Po preskúmaní napadnutého rozsudku odvolací súd uzatvára, že súd prvého stupňa sa v ďalšom konaní po zrušení prvého rozsudku dôsledne neriadil pokynmi uvedenými v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu č. k. 5Obo/86/2012-631 zo dňa 29. 04. 2014 a jeho nové rozhodnutie nespĺňa v odôvodnení náležitosti riadneho odôvodnenia rozsudku. Nedostatky odôvodnenia a postupu v konaní, v časti ktorej sa neriadil právnym názorom odvolacieho súdu a ani tento svoj postup náležite nezdôvodnil, sú takej závažnosti, že mali za následok porušenie práva na spravodlivý súdny proces.

34. K námietke žalovaných o premlčaní sa nároku žalobcu odvolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné uviesť, že z doteraz vykonaného dokazovania nie je dôvod na zmenu záveru o tom, že nárok žalobcu premlčaný nie je. Odvolacia námietka týkajúca sa premlčania sa nároku na solidárnu zaviazanosť žalovaných podľa odvolacieho súdu neobstoí. V žalobe doručenej súdu dňa 26. 03. 1996 si žalobca uplatnil nárok voči obom žalovaným (vtedy ešte aj voči žalovanému 3/- STOTTER spol. s r.o.) s tým, že v petite žaloby nevyjadril solidárnosť ich záväzku voči žalobcovi. Ako vyplýva z predmetnej úverovej zmluvy obaja žalovaní úverovú zmluvu so žalobcom uzavreli ako dlžníci, a to na celý poskytnutý úver a

zaviazali sa ho spoločne uhradiť bez určenia deleného plnenia niektorého z nich. Pri solidárnych záväzkoch má veriteľ samostatnú pohľadávku voči každému spoludlžníkovi a môže vymáhať splnenie záväzku v celom rozsahu alebo jeho časť voči jednému, alebo niekoľkým alebo proti všetkým spoludlžníkom, a to súčasne alebo postupne. Pri solidárnej zaviazanosti však platí, že splnenie záväzku jedným z dlžníkov spôsobuje voči veriteľovi zánik záväzkov ostatných spoludlžníkov. Žalobca v žalobnom petite nerozdelil výšku požadovaného peňažného plnenia medzi žalovaných, teda nedomáhal sa konkrétnej výšky peňažného plnenia voči každému žalovanému zvlášť, ale od oboch požadoval zaplatiť tú istú pohľadávku. To, či sú žalovaní zaviazaní spoločne a nerozdielne, má byť výsledkom konania pred súdom a následne vyjadrené vo výroku rozhodnutia, pričom v takom prípade nejde o rozhodnutie nad rámec petitu. Je možné teda konštatovať, že žalobca si uplatnil svoju pohľadávku včas voči obom dlžníkom spoločne a nerozdielne, žalovaným 1/ a 2/, a to, že ich solidaritu výslovne vyjadril až neskôr v priebehu konania na tejto skutočnosti nič nezmenilo. Vyjadrenie solidarity má význam pri posúdení zániku dlhu u ostatných spoludlžníkov v prípade poskytnutia plnenia (alebo iného spôsobu zániku dlhu) zo strany niektorého zo spoludlžníkov, ako aj znamená možnosť pre veriteľa domáhať sa uspokojenia, u ktoréhokoľvek dlžníka samostatne, či od všetkých spoločne. Pokiaľ žalobca v konaní doplnil žalobu o tvrdenie týkajúce sa solidárnej viazanosti žalovaných 1/ a 2/ z tej istej úverovej zmluvy ako si uplatnil pôvodne v žalobe (resp. ktorú pohľadávku aktuálny žalobca nadobudol na základe postúpenia od predchádzajúceho žalobcu), nejde o zmenu žaloby v rozsahu iného skutkového stavu, alebo, že by žalobca v tomto prípade požadoval viac, či iné plnenie, ktorá zmena by inak mala dopad na posúdenie premĺčacích a prekluzívnych lehôt, ako to má na mysli rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1MOboV/19/2007, na ktorý poukázal žalovaný 1/ v odvolaní. Odvolací súd ďalej k námietke premĺčania poukazuje na závery uvedené v rozhodnutí z 14. 04. 2009, sp. zn. 6Obo/160/2008 (viď bod 5 odôvodnenia tohto uznesenia), ktoré na tomto mieste už nebude opakovane uvádzať.

35. K odvolacej námietke žalovaného 2/ týkajúcej sa prijímania splátok zo strany žalobcu z titulu plnenia z úverovej zmluvy od spoločnosti STOTTER, s.r.o. (a či ich možno hodnotiť ako konkludentný súhlas s prevzatím dlhu) dal odpoveď odvolací súd v rozhodnutí z 21. 02. 2008, sp. zn. 6Obo/297/2006 (bod 3 odôvodnenia tohto uznesenia), pričom z doposiaľ vykonaného dokazovania nie je dôvod meniť tento záver odvolacieho súdu.

36. K námietke žalovaného 2/, že v napadnutom rozhodnutí absentuje hodnotenie Zmluvy o zriadení záložného práva z 21. 10. 1992, ktorú uzavreli na jednej strane Slovenská štátna sporiteľňa, a.s., pobočka Levice a na strane druhej STOTTER, s.r.o., na zabezpečenie pohľadávky vzniknutej z úverovej zmluvy č. 330183-2 z 10. 08. 1992, ako aj hodnotenie námietky žalovaného 2/, že pôvodný žalobca nepostúpil na terajšieho žalobcu žiadnu pohľadávku, ktorú by mala mať proti žalovanému 2/; a hodnotenie bodu 10 úverovej zmluvy, t. j., že v prípade prevodu úverového objektu do majetku iného subjektu ako podnikateľa (žalovaných 1/ a 2/) zaväzuje sa podnikateľ zaplatiť úver najneskôr ku dňu prevodu majetku, odvolací súd uvádza, že táto námietka je dôvodná, a to s poukazom na stanovisko odvolacieho súdu k námietke nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku vznesenej žalovaným 1/.

37. Po preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie rozhodol vo veci predčasne, bez riadneho zistenia rozhodujúcich skutočností, jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné pre absenciu vysvetlenia dôvodov významných pre rozhodnutie veci, v konaní sa vyskytli iné vady, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (neriadenie sa názorom odvolacieho súdu), a taktiež súd opomenul aplikovať na priznaný nárok na úrok z omeškania príslušnú právnu normu. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b/ a c/ C. s. p. zrušil a podľa ust. § 391 ods. 1 C. s. p. mu vec vrátil na ďalšie konanie.

38. Súd prvej inštancie v ďalšom konaní bude postupovať v intenciách právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tomto rozhodnutí tak k hmotnoprávnym otázkam, ako aj v rovine procesnoprávnej a svoje nové rozhodnutie riadne odôvodní.

39. Keďže konanie bude pokračovať už za účinnosti a s aplikáciou C. s. p. bude súd prvej inštancie

postupovať v dokazovaní v zmysle § 470 ods. 1 C. s. p. novej právnej úpravy v C. s. p. podľa návrhov strán sporu na vykonanie dokazovania k preukázaniu svojich tvrdení, ktoré doteraz v konaní predniesli a neboli vykonané (bez zdôvodnenia prečo), a prípadne ktoré v ďalšom konaní navrhnu a budú (sú) pre rozhodnutie veci významné. Vzhľadom na to, že toto konanie začalo ešte pred účinnosťou C. s. p., bude musieť súd prvej inštancie dodržať zákonnú podmienku uvedenú v § 470 ods. 2, veta druhá C. s. p., a to neuplatňovať ustanovenia C. s. p. o popretí skutkových tvrdení strany a sudcovskej koncentrácii konania, ak by boli v neprospech strany sporu.

40. Súd prvej inštancie sa bude v ďalšom konaní riadiť aj s doteraz vyslovenými záväznými právnymi názormi odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 C. s. p.) uvedenými v bode 19. - 22. tohto uznesenia (závery odvolacieho súdu z predchádzajúcich rozhodnutí odvolacieho súdu v tomto konaní). Odkloniť od týchto záverov bude možné len v prípade preukázanej a v novom rozhodnutí riadne zdôvodnenej takej zmeny skutkového stavu, že zotrvanie na niektorom z týchto záverov (alebo prípadne na všetkých týchto záveroch) nebude možné.

41. Svoje nové rozhodnutie vo veci súd prvej inštancie riadne odôvodní tak, aby v ňom bola odpoveď na všetky relevantné námietky a tvrdenia strán sporu.

42. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci (ust. § 396 ods. 3 C. s. p.).

43. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§419 C. s. p.). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov. b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu. c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník. d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie. e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alej) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.). Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany, podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisovo rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické

vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Rozsah v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.). Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštalácie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.). Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.), v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).